

ΠΙΣΤΙΣ—ΕΛΠΙΣ—ΑΓΑΠΗ

Μεγαλοπρεπείς ἀρεταὶ τῆς Προσευχῆς,
Τρεῖς σώφρονες ἀδελφαὶ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ θρόνου
τοῦ φωτός.

MILLEVOYE

Μεταξὺ τῶν ἀναριθμήτων ἐορτῶν τοῦ ἀτελευτήτου χριστιανικοῦ ἐορτολογίου, ἀπαντᾷ καὶ μία σεμνὴ καὶ χριστιανικωτάτη, ἀληθὴς, ἡμέρα καθ' ἣν τελοῦσι τὴν ἑαυτῶν ἐπετηρίδα τρεῖς ἅγιοι καὶ φιλόανθρωποι ἀδελφαί, ἐκπροσωποῦσαι αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς πᾶσαν τοῦ χριστιανισμοῦ τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὸ πνεῦμα — ἡ Πίστις, ἡ Ἐλπίς καὶ ἡ Ἀγάπη. Ἡ ἡμέρα, ἣν ἀναφέρομεν, εἶνε ἡ 17 Σεπτεμβρίου. Οὐδεὶς ποτε, ἐκτὸς φερωνύμου τινὸς κυρίας, ἐώρτασε τὴν φιλοσοφικὴν ταύτην ἐορτήν, ἥτις περικλείει τόσῃν ποιήσιν ἅμα καὶ ἀλήθειαν· οὐδεὶς ποτε ἐμερίμνησε νὰ μάθῃ, ὅτι παρὰ τὸν ἅγιον Ὀνούφριον τὸν δυσειδῆ καὶ δὲν εἰξεύρω ποῖαν μεγαλόσχημον ρικνὴν ἀγίαν, ἀφιερῶ ὁ χριστιανικὸς κόσμος καὶ μίαν ἡμέραν εἰς τῆς Πίστεως, τῆς Ἐλπίδος καὶ τῆς Ἀγάπης τὴν λατρείαν!

Καὶ ὅμως εἶνε αἱ ἡγαπημέναι τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀδελφαί, ἡ Ἀγάπη, τὴν ὁποίαν ἀπέπνεον πάντα τὰ χρυσᾶ αὐτοῦ ῥήματα καὶ ἦν ἀπὸ τοῦ Γολγοθᾶ, προσφέρων ἑαυτὸν θυσίαν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐκληροδότησεν εἰς

Η ΑΓΑΠΗ

(*181 σελ. 9).

αὐτὴν ὡς τελευταίαν διαθήκην· ἡ Πίστις εἰς ἓνα Θεόν, καὶ ἡ Ἐλπίς, ἄνευ τῆς ὁποίας ἤθελεν εἶναι ἡ ζωὴ τὸ σπαρακτικώτερον τοῦ τεταλαιπωρημένου ἀνθρώπου μαρτύριον!

Ἡ τρισυπόστατος αὕτη ἰδέα, ἡ ἐκπροσωποῦσα πᾶσαν τὴν θεωρίαν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὁποῖον ἐφαντάσθη ὁ Χριστός, πρὶν ἢ τὸν ἀσχημίσωσιν αἱ μετὰ ταῦτα ἐξ ἀμαθείας προλήψεις, ἡ ὑψηλὴ αὕτη ἰδέα ἐνέπνευσε τὸν καλλιτέχνην Χριστιανόν, ὅστις ἔλαβε τὴν σμίλιν καὶ ἀκολουθῶν τὰς εὐγενεῖς του ἐμπνεύσεις ἐνεφύσησεν εἰς τὸ μάρμαρον τὰς φιλανθρώπους ἐκείνας εἰκόνας.

Ὁ καλλιτέχνης οὗτος εἶνε ὁ Eugène Guillaume.

Ἡ Ἀγάπη του, τῆς ὁποίας πιστὸν ἀποτύπωμα δημοσιεύει σήμερον τὸ Ἀττικὸν Μουσεῖον, περισυνάγει τὰ ἄπορα καὶ ἄστεγα καὶ γυμνητεύοντα τοῦ κόσμου πλάσματα, παρέχουσα εἰς τὸ ἐν τῷ γάλα τῆς, περισφίγγουσα τὸ ἄλλο διὰ τῆς φιλοστοργίου χειρὸς τῆς καὶ ἐφορῶσα διὰ φιλανθρώπου βλέμματος τὸ τρίτον, τὸ ὁποῖον παρ' αὐτῇ εὔρε προστασίαν καὶ ἄσυλον. Εἶνε